

— Що ти стана, Владко, де се удари?... Охъ, охъ, носленцето ми си разбилъ!

— Олеле, мамо, пиянъ съмъ, — простена презъ сълзи Владко.



Майка му се вдърви на мѣстото си?

— Пиянъ ли?... И тази хубава!... Що пи?

— Вино. — рече Владко и се разрева още повече.

Майка му го занесе на чешмата. Изми го, натопа главата му съ студена вода и го положи да легне. Владко дълго време се

премѣта, рева и най-сетне заспа.

Събуди се съ подутъ носъ и страшно главоболие.

Д-ръ В. Ив. Неновъ.

Дървесата пожълтѣха

Дървесата пожълтѣха.
Есенъ ги попари,
И зашетаха въ гората
Врабчови другари.

Трѣбва стрѣха да се прави
Че настѣпва зима,
И на слънцето лжчитѣ
Нѣма да ги има.

Лоши бури ще завѣятъ,
Снѣгъ ще ни покрие,
Който гнѣздице си нѣма
Де ли ще се скрие?...

-- Врабчо, време е, стегни се
Брѣмбарѣтъ продума,
Да си скѣтаме пшеница,
Лешници и шума.

Гледай, мравката се готви,
Цѣло лѣто тича.
Всички умни и работни
Господѣ ги обича.

Ала Врабчо сѣ нехае,
Чупи си езика —
И презъ зимата на воля
Пакъ ще зачурулика.

И. Стубель.